

LECTURA

Super PEPO, què vols ser de major?

Quan la profe va escriure en la pissarra el tema sobre el qual havíem de fer la nostra redacció de llengua em vaig quedar paralytat: **Què vols ser de major?**

Moltes vegades m'havien fet eixa pregunta, però mai havia sabut respondre-la:

- Suppose que voldràs ser futbolista com tots els xiquets de la teua edat. No és així, Pepo?, em deia sempre Lluïsa, la veïna de la meua iaia.

A mi m'agradava jugar al futbol en el pati, però la veritat és que hi havia altres coses que m'interessaven més. En canvi, la meua amiga Irene sí que ho tenia clar, des dels huit anys jugava en l'equip del cole i somiava de marcar un gol en un estadi enooorme davant de milers de persones!

No obstant això, quan un dia en el pati ens va contar el seu somni, Natxo i Dídac van començar a riure:

- Tu? Però si eres una xiqueta! Eixe somni mai es complirà. Els millors futbolistes són tots hòmens, això ho sap tot el món!

- Això és mentira! -va dir Irene- i se'n va anar corrent.

Jo sabia que, encara que pareguera enfadada el que li passava era que estava trista perquè no era la primera vegada que li deien això que el futbol no era per a les xiquetes.

Aquell dia em vaig quedar molt preocupat per ella i em vaig recordar d'eixe moment al pensar en la redacció:

- ... És que abans de contestar què volem ser de majors hem de pensar en si som xiquets o xiquetes? És que hi ha professions per a xiquets i professions per a xiquetes? On està això escrit?...

A la vesprada, a l'arribar a l'Escola de Superherois, li vaig contar a la meua profe el que havia passat i li vaig demanar que m'ajudara. Ella em va explicar que, encara que ja no és igual que fa anys, entre les dones i els hòmens continua havent-hi encara diferències i per això, a vegades, les dones no tenen les mateixes oportunitats:

- Per exemple, Pepo, saps que en molts llocs del món les xiquetes no poden anar al col·legi perquè han d'encarregar-se de les tasques de la casa i de cuidar la seua família? T'imagines com són les seues vides sense saber llegir ni escriure? Com creus que serà el seu futur?

Però també et dic que hi ha moltes dones superherois que han lluitat perquè açò canvie. T'aconselle que busques en l'Arxiu de Superherois, allí trobaràs molts exemples.

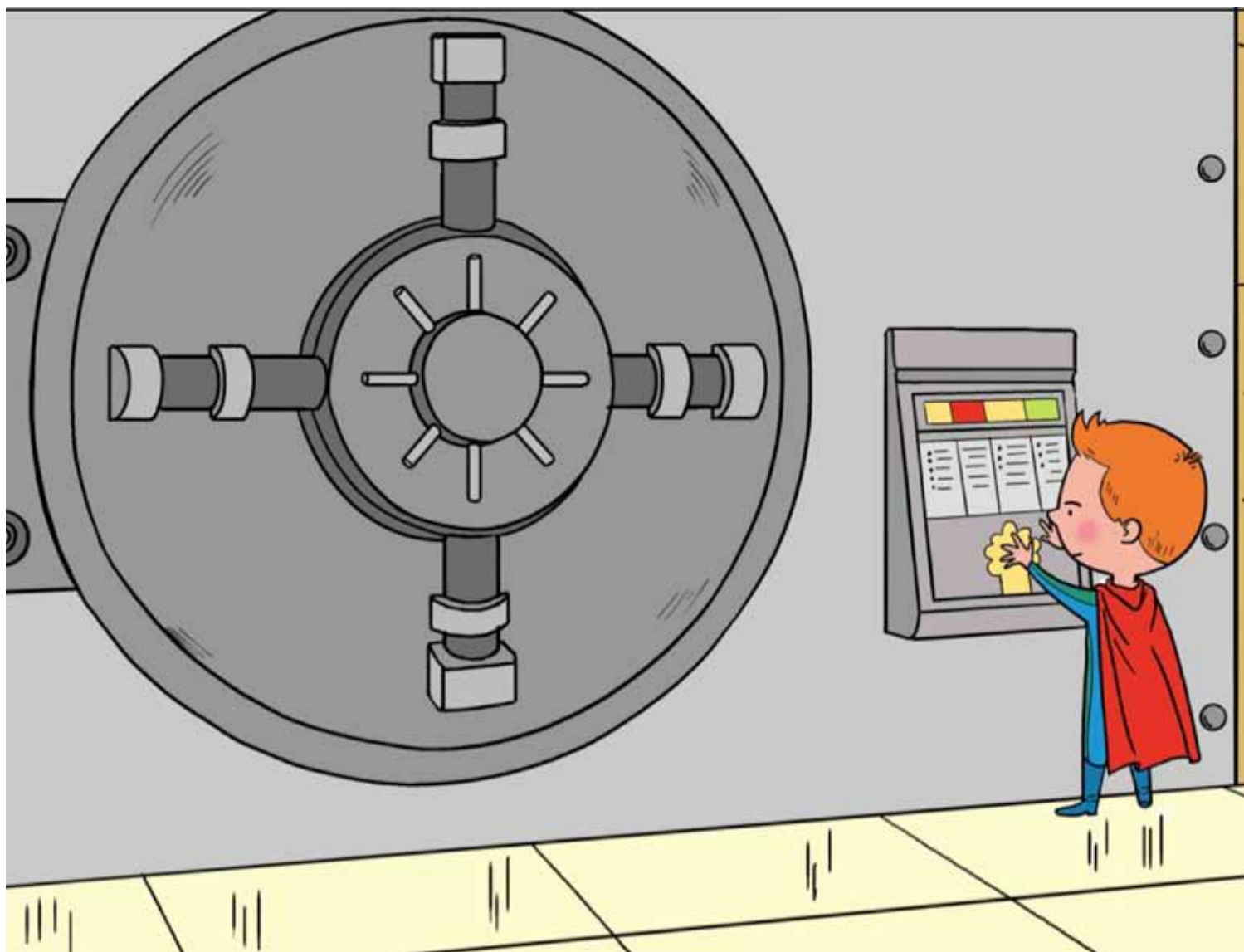
- L'Arxiu de Superherois! Però, si només poden entrar-hi els superherois de l'últim curs!

- Et donaré la meua autorització. Crec que el teu treball és una cosa molt important i el que trobaràs allí t'ajudarà molt.

La profe em va donar una clau d'accés i totes les instruccions que havia de seguir.

- Gràcies profe! Vaig eixir molt de pressa cap allí.

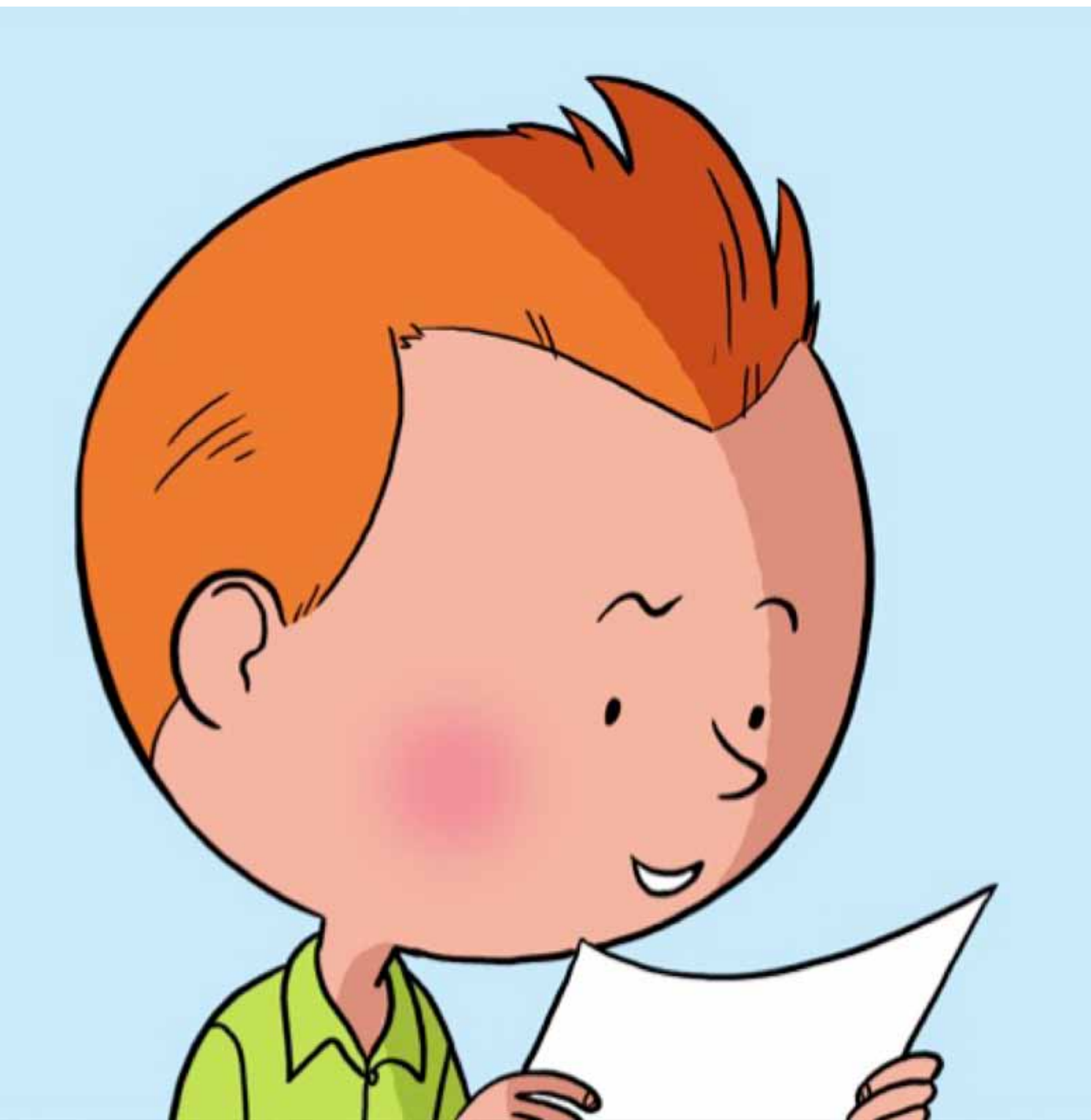

L'arxiu estava en el soterrani de l'escola, la informació que allí es guardava era molt valuosa per això estava tan protegit. Per a entrar havia de marcar en un teclat la clau que m'havia donat. Com en les pel·lis! Estava molt emocionat perquè era el primer de la meua classe a estar allí.

Unes portes com les d'un ascensor es van obrir i em vaig trobar amb una cosa al·lucinant! Eixe lloc era enorme, ningú podia imaginar que ací baix existira una cosa així. Una pantalla gegant d'ordinador, que servia per a buscar la informació, penjava del sostre i al voltant hi havia un muntó d'arxius amb milers de fitxes de superherois.

Vaig llegir històries de moltes dones valentes que havien fet per primera vegada coses que abans només havien fet els hòmens: dones científiques, escriptores, polítiques... que van patir molt fins a aconseguir complir els seus somnis.

- Crec que he trobat el que buscava per a fer la redacció ja tinc la resposta!

Al L'endemà, quan vaig eixir a la pissarra a llegir el meu treball em tremolaven fins i tot les orelles, tenia por que la profe em posara un zero com un tortell de reis perquè, encara que havia fet la meua redacció, seguia sense contestar què volia ser de major...

Vaig començar a llegir:

- ... QUÈ VOLS SER DE MAJOR? La meua resposta és que no ho sé...

La profe em va mirar amb una cara un poc rara però no va dir res i va continuar escoltant.

Els vaig contar tot el que havia descobert en l'Arxiu de Superherois, els vaig parlar de moltes xiquetes que mai van poder triar què volien ser de majors i de totes les dones que van ser autèntiques superherois i es van atrevir a lluitar per aconseguir fer el que volien, encara que moltes persones no els ho posaren fàcil. I vaig acabar dient:

- ... tot i que encara no sé què vull ser de major, sé que el més important és que m'esforce per aconseguir complir els meus somnis i, a més, he après que tots els xiquets i les xiquetes podem fer les mateixes coses i que no hi ha somnis de xiquets i somnis de xiquetes, els somnis són de tots.

La profe em va felicitar i em va dir que era molt important el que deia el meu missatge. Vaig mirar Natxo i Dídac, però es van posar molt rojos i van abaixar el cap. Des de llavors mai més van tornar a riure's d'Irene quan contava en veu alta el seu somni de ser futbolista. És una xiqueta molt valenta, una autèntica Superheroi i jo em sentia molt orgullós de ser el seu amic.

- I QUI NS SÓN ELS VOSTRES SOMNIS, FUTURS SUPERHEROIS?

Recordeu sempre que els autèntics superherois no aconseguixen sempre tot el que volen a la primera, però no es rendixen, segueixen intentant-ho, i... Així aconseguixen ser cada vegada més forts!!

